

Јуче је потпредседник покрајинске владе стао на страну хулигана. Не мислим на навијаче, говорим о академским хулиганима - асистенту на филозофском факултету, дипл. правнику и дипл. инжињеру који су прошлог месеца осуђени пред Вишим судом у Београду зато што су мени и мојој вереници претили физичким насиљем. Горан Јешић је на *Twitter*-у поносно стао уз њих, поручио ми да трпим законски кажњиве претње и јавно изјавио да „потписује све што су написали“.

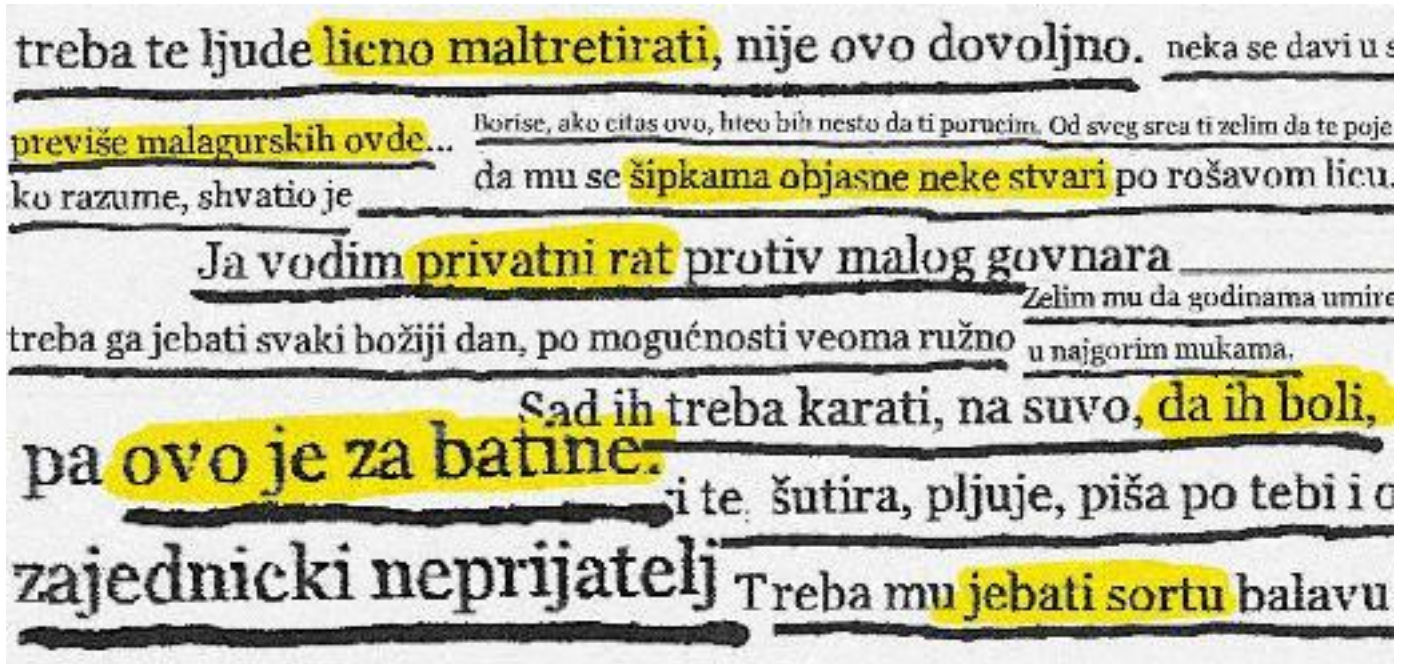
Да живимо на западу, којег је, иначе, господин Јешић тако верно дочарао у *Fashion Park Outlet*

-у
Инђија, потписивање претњи упућених особи која се бави послом од јавног значаја од стране државног службеника би значило моментални крај политичке и било какве друге каријере истог службеника, али ово је Србија. Подељена земља на „њихове“ и „наше“, „њихове“ осуђујемо за насиље, претње и клевету, "наше" правдамо, бранимо и охрабрујемо за исто.

Када се прочула вест да је физички нападнут Чедомир Јовановић, огласио сам се на својој званичној *Facebook* страници. Свако ко прати мој рад зна да се аргументовано противим неолибералној економској политици коју заступа политичка странка господина Јовановића. Јавно и недвосмислено сам осудио напад на господина Јовановића, јер када је насиље у питању, не постоји „добро“ насиље против оних са којима се не слажемо и „лоше“ које је за осуду, свако насиље је за осуду. То се односи и на претње насиљем. Недавно су представници невладиног сектора најоштрије осудили позив на линч „Жена у

Пише: Борис Малагурски
субота, 05 април 2014 08:30

црном“ од стране Радомира Почуче. Најдиректније се придружујем осуди. За неупућене, најгласнији у осудама тих претњи су најгласнији и у правдању претњи упућених мени. Зашто? Један мој колега ми је рекао „Зато што ниси жена у црном“. Просто речено, зато што нисам „њихов“.

Учесници форума „Парапсихопатологије“ су након премијере филма „Претпоставка правде“, који смо режирали Ивана Рајовић и ја у лето 2012. године, позивали на објашњавање ствари шипкама по мом лицу, малтретирање и Иване и мене, моје дављење у сопственом измету, вођење „приватног рата“ против мене, претили су батинама, млаћењем, гажењем, шутирањем, пишањем по мени, силовањем Иване и мене („на суво, да их боли“), јавно пропагирали смрт у „најтежим“ и „најгорим мукама“ њиховог „заједничког непријатеља“, како су ме ословљавали. То нису биле поруке писане у афекту, они су више од месец дана стварали атмосферу линча у делу форума отвореном за јавност. Пратили су наша кретања, постављали наше фотографије и позивали на линч. Као одговоран грађанин, пријавио сам претње надлежнима.

Тужилаштво за високотехнолошки криминал је установило да се радило о претњама, подигло је оптужницу против Растислава Динића, Немање Палексића и Марка Николића, а Виши суд у Београду их је осудио на по годину дана затвора, три године условно. По логици ствари, колеге господина Динића из Пешчаника (Растислав Динић, асистент на Филозофском факултету у Нишу, колумниста Пешчаника) требало је да

Пише: Борис Малагурски
субота, 05 април 2014 08:30

осуде такво понашање једног академског хулигана. Али - гле' чуда, они осудише мене што сам поднео кривичну пријаву. Као што господин Јешић касније најотвореније рече, на мени је да трпим кршење закона, ипак је ово Србија.

UzickaRepublika
@gjesic

Follow

@malagurski a to sto si tuzio ljude je sramorno. Ako ces biti javna licnost onda trpis. Eto. I tuzi i mene posto potpisujem sve sto su napisali

View translation

Reply Retweet Favorite More

8:41 AM - 3 Apr 2014

Али Србију једино ми можемо да променимо. Превише људи, поготово они који се баве послом од јавног значаја, трпе застрашивања, претње и нападе од разних људи, што некима, очигледно, одговара и зато ће ти којима одговара атмосфера несигурности и страха мене засути дрвљем и камењем за пример онима који помишљају да се дрзну да кажу нешто што други не смеју. Не желим да то буде судбина истраживачког новинара у Србији. Они који правдају претње наводе као разлог тог правдања тематику мог филма „Претпоставка правде“ - пошто наводно браним убице, заслужујем претње, па и горе од тога. Иако је апсурдно уопште говорити о „добром поводу за неко кривично дело“, да су они који се служе том аргументацијом пажљиво погледали филм, који анализира „случај Татон“, знали би да ни у једном тренутку нисам оправдавао насиље које је довело до смртог исхода, већ сам се фокусирао на две главне тачке.

Прва се тиче Стефана Величковића, који је примао казну за непрописно паркирање на другој локацији у тренутку када се дешавала туча на Обилићевом венцу (полицајац је на Суду потврдио веродостојност документа), а друга се тиче чињенице да не постоји материјални доказ да је Татона 14 људи бацило у провалију, поготово имајући у виду да је судски вештак сведочио како је то могло да учини максимално 2-3 особе, а на крају - сви су осуђени за тешко убиство, па и Стефан који тог дана није крочио на Обилићев

Академски хулигани - како "грађанска Србија" позива на линч

Пише: Борис Малагурски
субота, 05 април 2014 08:30

венац. Позивам читаоца да не извлачи закључак ни из овог кратког описа случаја, ни из мог филма, већ да по закону о доступности информација захтева текст пресуде и сам закључи колико ту има нелогичности. У цивилизованим земљама постоје емисије попут „*On The Case with Paula Zahn*

“ које сваке недеље анализирају судске случаје уз критичку ноту и то је сасвим нормално, али у Србији постоји армија људи који ће одмах да скоче и врисну „брани убице!“, а неки ће и да припрете. Не смета ми критика, свако има право на то, али претње су друга прича.

TVITOVİ POZNATIH

Aleksandar Vucic

@AlekVeliki

Drugari, ako među vama ima pisaca, je l' može neko da mi pomogne da se izborim sa kreativnom blokadom? #programvlade #prazanpapir

Ivan Tasovac

@tasovacimataleant

Dodavola, a taman sam našao posao! Kad nema nema, a kad ima onda sipa sa svih strana!

Boris Malagurski

@SrpskiMajkiMur

Tužiću sve koji nisu rekli da me ne treba tući metalnim šipkama! #progon #voliteme

NJUZ
VESTI U OGLEDALU